

प्रश्न १ :

प्रपंच न करता केवळ परमार्थ केला तर नेहमीच्या जगण्यासाठी लागणाऱ्या गोष्टी कोण पुरवणार. खाण्या पिण्याची सोय काय ? भुकेल्या पोटी परमार्थ साधने अवघड आहे. आधी पोटोबा मग विठोबा.

परमार्थ न करत फक्त प्रपंच केला तर सारासार (विवेक) विचार शिवाय जगल्याने अनेक दुःखे भोगावी लागतात. फक्त भोगवादी (Materialistic) राहिल्याने आणि आत्मप्राप्ती हे ध्येय विसरल्याने माणसे कष्टी होतात.

प्रश्न २:

प्रपंच आणि परमार्थ या दोहोंमध्ये “सावधानता” (Alertness, awareness) हवी.

प्रश्न ३:

उर्दू शब्द : साहेब,बेखबर,खबरदार.

प्रश्न ४-१ :

जगात सारासार विचार करून चालणेच योग्य आहे. समर्थानी उदाहरणादाखल सांगितले आहे की क्षुद्र अशी आळी पण पुढच्या मार्गाचा अंदाज घेत चालते. तर मानावासारख्या विकसित जीवाला असे आचरण करणे का जमू नये. पुढे काय येणार आहे त्याचा अंदाज घेत मार्गक्रमणा करावी असे सुचवले आहे. अविवेकाने कोणतेही निर्णय घेऊ नयेत.

प्रश्न ४-२ :

सर्वसाधारणपणे प्रपंचाला परमार्थापेक्ष्या हीन समजले जाते म्हणून काही जण प्रपंचाकडे पूर्ण दुर्लक्ष करून परमार्थ साधण्याचा प्रयत्न करताना दिसतात. त्यांना उद्देशून समर्थ म्हणतात की ज्यांना प्रपंचा चालवता येत नाही ते परमार्थ काय साधणार. प्रपंच ही परमार्थासाठी लागणाऱ्या गोष्टींची शाळा आहे. जो प्रपंचात यशस्वी होतो त्याला परमार्थ साधने सोपे जाते.

प्रश्न ५:

१. सुखी असतो **खबरदार** | दुःखी होतो **बेखबर** ||
२. संसारी असतां **मुक्त** | तोची जाणावा **संयुक्त** ||
३. म्हणौन **सर्व सावधान** | धन्य त्याचे महिमान | जर्नी राखें **समाधान** | तोचि येक ||